

Μητροπολίτης Σισανίου κ. Παύλος: Γιατί



ΕΙΕΣ;

[στη](#)

Προδημοσίευση: Γιατί διαλύονται οι

οικογένειες;

Σεβ. Μητροπολίτου Σισανίου & Σιατίστης κ. Παύλου

Η οικογένεια είναι το αληθινό, το γνήσιο, το θεοίδρυτο, το ευλογημένο κύτταρο της κοινωνίας και της Εκκλησίας, στο οποίο βλέπει το φως του ήλιου, ανατρέφεται, μεγαλώνει, μορφοποιείται, ωριμάζει, ολοκληρώνεται ο άνθρωπος.

Μια ενωμένη, αγαπημένη, φυσιολογική, χαρούμενη και ευλογημένη οικογένεια είναι ο πνευματικός χώρος μέσα στον οποίο όλα τα μέλη - γονείς και παιδιά - θα καλλιεργήσουν με το φως του Ευαγγελίου αρετές. Μια τέτοια οικογένεια προσφέρει στον κόσμο ολοκληρωμένες προσωπικότητες, προσφέρει Αγίους. Αυτός είναι ο σκοπός της οικογένειας· να αγιάζει και τους γονείς και τα παιδιά.

Στο μυστήριο του γάμου από την αρχή δηλώνουμε ότι ο γάμος είναι κοινή πορεία και των δύο στην αρχή, των υπολοίπων μετά, των παιδιών δηλαδή, προς την ευλογημένη βασιλεία του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος και

προσευχόμεθα για την σωτηρία τους. Όλα τα υπόλοιπα εντάσσονται μέσα σε αυτή την προοπτική. Το μυστήριο του γάμου εντάσσει όλη την οικογένεια σε αυτό το πλαίσιο ζωής.

Πρότυπο της σχέσης μέσα στο γάμο είναι η σχέση του Χριστού και της Εκκλησίας. Σε αυτό το πρότυπο καλούνται να μαθητεύσουν και επί τη βάσει αυτού να πορευθούν. Σε αυτόν τον πνευματικό χώρο θα βιώσουν την αλήθεια ότι ο άνθρωπος είναι πρόσωπο, δηλαδή γεγονός σχέσης.

Το μυστήριο του γάμου προσφέρει την ποιότητα αυτής της σχέσης. Ο Θεός είναι αγάπη. Ο άνθρωπος «άρσεν και θήλυ εποίησεν αυτόν ο Θεός» καλείται να είναι αγάπη. Ο γάμος είναι μυστήριο αγάπης. Και η οικογένεια ο χώρος της άσκησης της αγάπης και για την αγάπη.

Ας προβληματιστούμε, όμως, σύντομα γύρω από την σημερινή οικογένεια. Κάποιες διαπιστώσεις για την κατάστασή της. Βλέπουμε σε πάρα πολλές περιπτώσεις την απουσία επικοινωνίας μεταξύ των συζύγων. Και μάλιστα πολλές φορές αυτή η δυσκολία της επικοινωνίας έρχεται πάρα πολύ νωρίς μέσα στην πορεία του γάμου.

Και ενώ δύο άνθρωποι φαίνονται στην αρχή να έχουν να πουν πολλά, στο τέλος φτάνουν στο σημείο να βάζουν την τηλεόραση στη μέση, γιατί δεν έχουν πια τίποτα να πουν μεταξύ τους. Και αρχίζουν οι εντάσεις και οι δυσκολίες, γιατί φαίνεται κανείς να μην έχει την διάθεση – η τουλάχιστον και οι δύο-, να κατανοήσει τον άλλον, να ακούσει τον άλλον, να προσέξει τον άλλον.

Πίσω από αυτήν την συμπεριφορά υπάρχει ένα βασικό πρόβλημα. Το καίριο πρόβλημα· Είναι το κενό της αγάπης μεταξύ των ανθρώπων. Ο γάμος είναι μυστήριο αγάπης για την Εκκλησία. Οι άνθρωποι που παντρεύονται υποτίθεται ότι αγαπιώνται, αλλά η αγάπη τους δεν είναι σαρκωμένη, η αγάπη τους δεν περνάει μέσα στην καθημερινότητά τους, άρα ουσιαστικά είναι ανύπαρκτη!

Αυτό που οι άνθρωποι συνήθως ονομάζουν αγάπη για τον άλλον είναι η επιθυμία να έχουν κάποιον που να τους εξυπηρετεί και από τον οποίο να παίρνουν οτιδήποτε. Η δυσκολία είναι στο να μετέχουν, στο να είναι κοινή πραγματικά η ζωή τους.

Ακόμα, διαπιστώνει κανείς, πιστεύω ότι είναι συμπέρασμα και συνέχεια του πρώτου, το πρόβλημα της επικοινωνίας με τα παιδιά τα ίδια. Θα μπορούσαμε εδώ να αναφέρουμε εκείνο το περιστατικό που αναρτήθηκε και στο διαδίκτυο. Είναι πραγματικό περιστατικό, με την δασκάλα που διορθώνει την έκθεση του μαθητή της που έχει σαν τίτλο· «Μια προσευχή στον Θεό» και ζητάει από τον Θεό· «Θεέ μου, κάνε με τηλεόραση, γιατί αν με κάνεις τηλεόραση θα με προσέχουν οι γονείς μου, θα με προσέχουν τ' αδέρφια μου, θα μου δίνουν σημασία... Όταν ο πατέρας

μου γυρίζει στο σπίτι θα προσέχει εμένα, ενώ τώρα με παραμελεί». Και όταν η δασκάλα διαβάζει την έκθεση και κλαίει και μπαίνει λέει στο δωμάτιο ο σύζυγός της και την βλέπει να κλαίει και την ρωτάει, του δίνει την έκθεση. Ο πατέρας που διαβάζει αυτή την έκθεση βγάζει ένα πάρα πολύ σωστό συμπέρασμα και λέει: «Ποιός ξέρει από ποιά διαλυμένη οικογένεια προέρχεται αυτό το παιδί». Και η δασκάλα και σύζυγος του την ξαναδείχνει την έκθεση για να προσέξει ότι αυτή είναι η έκθεση του γιου τους!

Είδατε ωραία που έκανε την διάγνωση ο πατέρας όντας από απέναντι; « Από ποιά διαλυμένη οικογένεια»! Τέτοιου είδους διαλυμένες οικογένειες που νομίζουν όμως ότι είναι καλές, υπάρχουν δυστυχώς πάρα πολλές. Το πόσες είναι το ξέρουν τα παιδιά, τα οποία ακριβώς θα μπορούσαν να κάνουν πολλές τέτοιες προσευχές και να κάνουν και άλλα αιτήματα.

Είναι πάρα πολύ φυσιολογικό με αυτό το πλαίσιο ζωής να έρχονται πολύ γρήγορα οι εντάσεις και οι συγκρούσεις μέσα σε ένα σπίτι. Και είναι γνωστές οι εντάσεις και οι συγκρούσεις απ' τις πιο απλές μέχρι τις πιο δύσκολες.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι στα ζευγάρια... ίσως θα έρθει η στιγμή που θα διαφωνήσουν, που θα υψώσουν την ένταση της φωνής τους... δεν είναι εκεί το πρόβλημα. Το πρόβλημα είναι στην ποιότητα αυτών των συγκρούσεων που βλέπει κανείς την τάση να εκμηδενιστεί ο άλλος, την τάση να γίνει το θέλημα του καθενός που το επιζητεί. Με άλλα λόγια είναι μια σύγκρουση τέτοια που δείχνει την απουσία της αγάπης στο ζευγάρι και κατά συνέπεια τα προβλήματα που σε ένα τέτοιο σπίτι είναι λογικό να έχουν τα παιδιά, αφού τα παιδιά βλέπουν και καταλαβαίνουν πολλά περισσότερα από όσα εμείς νομίζουμε.

Και δυστυχώς είναι ένα μεγάλο μέρος αυτών των οικογενειών που πριν καλά - καλά προχωρήσουν, φτάνουν στο διαζύγιο, στη σύγκρουση την τελική. Για να επιβεβαιώσουν στην πράξη αυτό που ήδη είπαμε, γιατί αυτή είναι η βασικότερη αιτία του διαζυγίου· Η απουσία της αγάπης! Απλά έρχεται να συνειδητοποιηθεί μέσα στο χρόνο, μέσα στην κοινή ζωή, ότι τελικά δεν τους δίνει η αγάπη αυτούς τους ανθρώπους· τους έδεσαν ίσως ένας ενθουσιασμός, τους οδήγησε να είναι μαζί, τους έδεσαν ίσως κάποιες άλλες συνθήκες χωρίς όμως να έχουν ποτέ υπολογίσει αυτό που πραγματικά συμβαίνει.

Και γεννιέται ένα ερώτημα· Καλά, γιατί; Καθώς μάλιστα ο αριθμός αυτών των ζευγαριών αυξάνεται - και όχι μόνο των νέων αλλά και των μεγαλύτερων. Και εκεί όμως υπάρχει η ίδια κατ' ουσίαν προϋπόθεση, τι συμβαίνει και γιατί δυό νέοι άνθρωποι που υποτίθεται ότι είναι μορφωμένοι πολλές φορές, που υποτίθεται ότι ξέρουν τι θέλουν, που υποτίθεται ότι αγαπούν τα παιδιά που έφεραν στον κόσμο,

γιατί καταλήγουν εκεί;

Και η απάντηση είναι πάρα πολύ απλή· Φρονώ ότι είναι η απουσία της ουσιαστικής προετοιμασίας για τη συγκρότηση της οικογένειας. Στις περισσότερες περιπτώσεις λειτουργούν τα πράγματα πάρα πολύ ερασιτεχνικά.

Υπάρχουν μερικά ερωτήματα που βγαίνουν μέσα από την ζωή· «Πόσο έτοιμοι είναι οι νέοι για τον γάμο;», «Πόσο ξέρουν τι είναι ο γάμος;», «Πόσο ετοιμάζονται από νωρίς για ένα τέτοιο σημαντικό και μεγάλο έργο;». Δεν μπορείς να κάνεις ένα τέτοιο σημαντικό έργο τόσο επιπόλαια, με τόσο εξωτερικά και επιδερμικά κριτήρια.

Θυμάμαι, όταν κάποτε ήμουνα καθηγητής στο σχολείο, στην Α΄ κιάλας Λυκείου, είπα στα παιδιά· «Σήμερα θα μιλήσουμε για ένα θέμα. Θα σας πω το θέμα και εσείς θα γελάσετε, αλλά θα το συζητήσουμε». «Ποιό θέμα;», με ρώτησε ένας μαθητής. Του είπα· «Σήμερα θα μιλήσουμε για τον γάμο». Γέλασαν όλοι. Λέω· «Γιατί γελάσατε;». Και μου λέει ο μαθητής· «Δεν νομίζετε ότι είναι νωρίς;». Και εγώ του απάντησα πάρα πολύ σοβαρά· «Φοβάμαι, παιδί μου, ότι είναι ήδη πολύ αργά». Κι όταν ξαφνιαστήκη γι' αυτό που είπα – και τα άλλα τα παιδιά – του είπα· « Εσύ, παιδί μου, σε δέκα χρόνια από σήμερα θα έχεις τελειώσει αυτό το σχολείο, πιθανώς το Πανεπιστήμιο, πιθανώς να έχεις τελειώσει και τον στρατό, αν όλα πάνε καλά, δεν θα ψάξεις να βρεις μια κοπέλα να κάνετε χωριό;». «Ναι», μου λέει. Λέω σε μία μαθήτριά· «Και εσύ το ίδιο δεν θα επιδιώξεις;» «Ναι». «Για απαντήστε μου σε ένα μου ερώτημα· Ο τύπος του χαρακτήρα, του άνδρα η της γυναίκας, όπως τον ονειρεύεστε ο καθένας και η καθεμιά σας, από πότε θα αρχίσει να διαμορφώνεται;». Και έπεσε νεκρική σιγή στην τάξη!

Επειτα από λίγη ώρα, κάποιος μου είπε· «Μήπως από τώρα;». Και του είπα· «Φοβάμαι ότι έχουμε αργήσει. Και θα σας πω, λέω, το πιο ανώδυνο από όλα· Εάν κάποιος η κάποια από εδώ μέσα έχει μάθει στο σπίτι του να του τα φέρνουν όλα έτοιμα και στο χέρι, είναι υποψήφιος αποτυχημένος οικογενειάρχης».

Έτσι λοιπόν βασική αιτία είναι ότι έρχονται απροετοίμαστοι για ένα γεγονός τόσο σημαντικό και τόσο μεγάλο όσο είναι το μυστήριο του γάμου και η συγκρότηση της οικογένειας. Σε αυτό βέβαια πρέπει να πούμε ότι έχει μια τεράστια ευθύνη και η πατρική οικογένεια. Διότι η πατρική οικογένεια δεν προετοιμάζει τα παιδιά για τον γάμο.

Θυμάμαι ένα νέο παιδί του οποίου, δυστυχώς, έπειτα από δεκατέσσερα χρόνια ο γάμος διαλύθηκε, ο οποίος μου είπε εξομολογητικά· « Επί δεκατέσσερα χρόνια γκρέμιζα ο,τι η γυναίκα μου προσπαθούσε να φτιάξει... Δυστυχώς έτσι έμαθα από

το σπίτι μου».

Ετσι, αυτή ήταν η ατμόσφαιρα του σπιτιού και παρόλο που ήταν νέο παιδί και παρόλο που είναι λογικό να μην του άρεσε ο τρόπος που φερόταν ο πατέρας του στη μάνα του, όμως τον συνέχισε! Και όταν πλέον γκρεμίστηκε αυτό που τόσα χρόνια γκρέμιζε, τότε δεν είχε το θάρρος να πάρει τις ευθύνες και με δόλιο τρόπο τις έρριξε τις ευθύνες στη μητέρα και το παιδί του προς το παρόν τον πίστεψε, χωρίς να μπορεί να υπολογίσει τι θα συμβεί όταν το παιδί ξυπνήσει!

Ετσι, λοιπόν, η πατρική οικογένεια έχει τεράστια σημασία, γιατί θεωρεί ότι η μοναδική προετοιμασία για τον γάμο των παιδιών είναι να τους φτιάξει το σπίτι η να τους εξασφαλίσει μια περιουσία. Για την αληθινή πνευματική περιουσία, που πρέπει να τους εξασφαλίσει και να τους την προσφέρει από πολύ μικρή ηλικία, δεν ασχολείται.

Και ένα ακόμα σημείο, είναι ο τρόπος της παρέμβασης της πατρικής οικογένειας και πριν από τον γάμο και μετά τον γάμο. Πριν, όσον αφορά την εκλογή, τον τρόπο και ούτω καθεξής... Και απ' την άλλη μεριά μετά, με τις παρεμβάσεις οι οποίες ουσιαστικά δείχνουν τον λαθεμένο τρόπο που μεγάλωσαν τα παιδιά και τον λαθεμένο τρόπο που συνεχίζουν να είναι κοντά τους.

Αυτή είναι μια πραγματικότητα που τη ζούμε λίγο η πολύ όλοι. Άλλοτε είναι πιο τραγική, άλλοτε πιο ήπια αλλά όμως, δυστυχώς, αρκετά διαδεδομένη.

Θα τολμούσα να πω και κάτι άλλο. Σήμερα, εάν λίγο παρατηρήσεις τα παιδιά που έρχονται να παντρευτούν, είσαι σχεδόν βέβαιος για το εάν θα επιτύχουν η όχι. Γιατί ο καθένας, όπως λέει και η παροιμία, «αυτό που έχει δίνει». Και όταν βλέπεις κάποιον και δεν έχει τίποτα, τι θα δώσει αυτός ο άνθρωπος; Και έτσι γνωρίζεις εκ των προτέρων ότι είναι θέμα χρόνου η διάλυση μιας τέτοιας οικογένειας.

Πως βλέπει τώρα η Εκκλησία τον γάμο; Σαν μυστήριο αγάπης και αλληλοπεριχώρησης. Μέσα στην Ακολουθία του Γάμου, που είναι θαυμασιώτατη και θεολογικώτατη και καλύπτει όλες τις πλευρές της ζωής, από την αρχή μαθαίνουμε ότι ο γάμος είναι οδός σωτηρίας, «υπέρ των δούλων του Θεού τάδε και τάδε και της σωτηρίας αυτών». Είναι ο κεντρικός λόγος η σωτηρία του ανθρώπου, η ολοκλήρωσή του μέσα από την κοινωνία με τον Θεό και με τον άνθρωπο.

Είπαμε ότι ο άνθρωπος είναι ανδρόγυνη φύση. Ετσι λοιπόν μέσα από την κοινωνία του γάμου ολοκληρώνεται. Αυτό σημαίνει σώζεται, γίνεται ακέραιη, σώζεται η

ανθρώπινη φύση. Και με την κοινωνία με τον Θεό, πλέον αυτή η ανθρώπινη πραγματικότητα γίνεται Θεανθρώπινη.

Το αρχέτυπο του γάμου είναι γνωστό, το τονίζει θαυμάσια το αποστολικό ανάγνωσμα· Είναι η σχέση του Χριστού και της Εκκλησίας, μια σχέση θυσιαστική, γιατί είναι αγαπητική, και επειδή είναι αγαπητική είναι θυσιαστική. Είναι ο ευλογημένος συναγωνισμός ποιός θα τιμήσει πρώτος τον άλλον, ποιός θα αναπαύσει πρώτος τον άλλον.

Αλλά αυτό το μυστήριο, μας τονίζει η Εκκλησία από την αρχή, δεν είναι απλά ένα στοιχείο του κόσμου αυτού, αλλά εντάσσεται μέσα στην προοπτική της βασιλείας του Θεού, γιατί ουσιαστικά προετοιμάζει γι' αυτό τον άλλον γάμο, της ψυχής του ανθρώπου με το Χριστό.

Η βάση και το θεμέλιο της οικογένειας είναι το μυστήριο του γάμου. Μυστήριο εκκλησιαστικό σημαίνει τη δομική παρουσία του Χριστού μέσα σε αυτή τη σχέση. Ο Θεός δεν έρχεται εξωτερικά για να ευλογήσει, έρχεται για να θεμελιώσει αυτή τη σχέση στο δικό Του πρόσωπο. Δεν υπάρχει άλλο θεμέλιο. Το μυστήριο δεν είναι νομιμοποίηση της σχέσης· είναι θεμελίωση αυτής της σχέσης πάνω στο ατράνταχτο θεμέλιο «ος εστίν Ιησοῦς Χριστός».

Και τώρα το ερώτημα· «Πόσο το καταλαβαίνουμε;». Και εμείς, οι κληρικοί, που το τελούμε αλλά και το ζευγάρι που έρχεται να παντρευτεί. Πόσο το θέλουμε; Πόσο το θέλουμε πραγματικά να είναι έτσι ο γάμος τους; Και βέβαια πόσο το προσπαθούμε; Πόσο προσπαθούν να βιώσουν αυτό που συνέβη, να κρατήσουν ζωντανή αυτή την Θεανθρώπινη πλέον διάσταση του γάμου; Πόσο επιδιώκει το ζευγάρι να ζήσει αυτή την αλήθεια. Ποιά; Την παρουσία του Θεού στη σχέση τους!

Στα παλαιότερα χρόνια, τότε που ίσως οι άνθρωποι παντρευόντουσαν μέσα από γνωριμίες, αυτό που έδενε το γάμο ήταν μια αίσθηση που υπήρχε· η αίσθηση του ιερού· «Αυτή είναι η γυναίκα μου πλέον», «αυτός είναι ο άνδρας μου». Ξεκινώντας από αυτό, που σήμαινε στο βάθος ότι αποδεχόντουσαν τον άλλον σαν το στέφανο και την δόξα με την οποία τους στεφανώνει ο Θεός, τους έκανε να αγωνίζονται και τελικά η σχέση τους αυτή να λειτουργεί έτσι.

Εδώ θέλω να κάνω μια σύντομη αναφορά στις προγαμιαίες σχέσεις και να πω πάρα πολύ απλά ότι αυτές οι σχέσεις υπονομεύουν το μυστήριο του γάμου. Γιατί; Γιατί αυτές οι σχέσεις δηλώνουν ότι «δεν έχω ανάγκη τον Θεό για να είναι ο άλλος δικός μου» και αυτή είναι η βάση της αποτυχίας.

Έτσι θα λειτουργήσει στη συνέχεια, με αυτό το κριτήριο δεν είναι πλέον ο άλλος το πρόσωπο με τον οποίο ο Θεός με στεφανώνει και με δοξάζει. Δεν είναι ο

στέφανος και η δόξα πλέον του άλλου ο καθένας και ο αγώνας για να τον βλέπουν έτσι, αλλά είναι μια εγωιστική επιλογή. Η νάρκη στα θεμέλια της οικογένειας έχει μπει, είναι αυτή η έλλειψη σεβασμού κατ' αρχήν στο πρόσωπο του Θεού, είναι η έλλειψη σεβασμού στο πρόσωπο του άλλου.

Και είναι σημαντικό να βοηθήσουμε τους νέους ανθρώπους να καταλάβουν αυτή την ουσιώδη κατάσταση που δημιουργεί αυτή η σχέση, την οποία την διεκδικούν, χωρίς να καταλαβαίνουν ότι διεκδικούν την αποτυχία τους.

Ετσι, λοιπόν, όταν κανείς επιλέγει έτσι, δεν επιλέγει γιατί αγαπά, επιλέγει γιατί έχει εγωισμό, γιατί θέλει και απαιτεί από τον άλλον ο,τι του αρέσει, ο,τι τον ενδιαφέρει. Αλλωστε η πραγματική αγάπη δεν είναι τα ανθρώπινα συναισθήματα, που τόσο εύκολα πολλές φορές εξατμίζονται, αλλά είναι καρπός του Αγίου Πνεύματος.

Με τον γάμο θεμελιώνεται λοιπόν η οικογένεια. Η αγάπη είναι η συνεκτική δύναμη του γάμου. Τα παιδιά είναι καρπός αυτής της αγάπης. Και ο γάμος και η οικογένεια και τα παιδιά είναι η κατάφαση της Εκκλησίας στη σεξουαλικότητα του ανθρώπου. Και είναι σημαντικό να το κατανοήσουμε και αυτό στον τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίζουμε τα ζευγάρια.

Αλλωστε σε αυτή την ιερώτερη ώρα του γάμου, τι προσευχόμεθα; Να χαρίσει ο Θεός στο ζευγάρι ομόνοια ψυχών και σωμάτων. Αλλά είναι πάρα πολύ σημαντική η σειρά με την οποία η Εκκλησία παραθέτει τα πράγματα. Η ομόνοια των ψυχών είναι η βάση και το θεμέλιο· αυτή θα οδηγήσει στην ομόνοια και των σωμάτων.

Ολοι μας ξέρουμε ότι τα ζευγάρια σήμερα δεν διαλύονται γιατί δεν έχουν σχέσεις ερωτικές, αλλά διαλύονται γιατί δεν έχουν αγάπη. Η οικογένεια, λοιπόν, στην προοπτική της Εκκλησίας, η Εκκλησία είναι η οικογένεια του Θεού και η οικογένεια καλείται να είναι «κατ' οίκον» Εκκλησία.

Εφόσον, λοιπόν, η οικογένεια καλείται να είναι «κατ' οίκον» Εκκλησία, τι είναι η Εκκλησία; Είναι ο τόπος της συνάντησης και κοινωνίας με τον Θεό, ο τόπος του αγιασμού του ανθρώπου. Αρα λοιπόν η οικογένεια στην προοπτική της Εκκλησίας είναι τόπος αγιασμού και θεώσεως του ανθρώπου.

Η Εκκλησία μιλάει και για την παιδοποιία και για την καλλιτεκνία. Την παιδοποιία, ως καρπό της αγάπης των ανθρώπων, και ότι παράλληλα δεν είναι θέμα ποσότητας παιδιών· είναι θέμα καλλιτεκνίας, σωστής αγωγής και σωστού μεγαλώματος, δηλαδή προετοιμασίας των αγίων. Και είναι πάρα πολύ σημαντικό το να καταλάβει η οικογένεια ότι από εκεί ξεκινάει η αγωγή των παιδιών. Ξεκινάει από το ότι ετοιμάζουμε τα παιδιά για να γίνουν μέλη της βασιλείας του Θεού, για

να αγιασθούν. Γιατί χωρίς αυτή την προϋπόθεση, χωρίς αυτή τη βάση στην ζωή τους, ο,τι και να κτίσουν θα είναι αποτυχημένο.

Σήμερα το βλέπουμε πάρα πολύ έντονα· Τα παιδιά μας δυσκολεύονται, γιατί δεν έχουν θεμέλιο και γι' αυτό ταλανίζονται διαρκώς δεξιά και αριστερά.

Πρωτογενής φορέας της αγωγής των παιδιών είναι το ευλογημένο σπίτι. Τα παιδιά που ζουν σε ένα ευλογημένο σπίτι έχουν πραγματικά γερά θεμέλια. Αληθινά ευλογημένο. Διότι, προσέξτε, το σπίτι μπορεί να είναι και θρησκόληπτο και τότε πλέον καταστρέφει και γκρεμίζει.

Ποιός είναι ο τρόπος της ζωής της οικογένειας; Είναι ο τριαδικός τρόπος. Η αλληλοπεριχώρηση των προσώπων. Λέμε ότι στην Αγία Τριάδα τα πρόσωπα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος αλληλοπεριχωρούνται και ότι ο Θεός είναι Αγάπη. Χωράνε το ένα δίπλα στο άλλο χωρίς το ένα να είναι απειλή του άλλου. Και το πλήρωμα της σχέσης αυτής είναι η αγάπη. Κατά τον ίδιο τρόπο, λοιπόν, αυτό είναι το πρότυπο μιας οικογένειας. Είναι η ζωή της αλληλοκενώσεως, αυτής της αλληλοπεριχωρήσεως, όπου ο ένας δεν είναι απειλή του άλλου. Εάν κάποιος από τους συζύγους είναι απειλή για τον άλλον, αν νοιώθουμε τα παιδιά απειλή μας, εάν τα παιδιά νοιώθουν τους γονείς ότι είναι απειλή, αυτό σημαίνει ότι είναι θεμελιωμένα σε λάθος θεμέλιο. Είναι λάθος η αγωγή την οποία προσφέρουμε, γιατί είναι λάθος τα βιώματα τα οποία και τα παιδιά ζουν στη δική μας στάση.

Στην Εκκλησία έχουμε τις εικόνες· στην «κατ' οίκον» Εκκλησία οι γονείς είναι οι πρώτες, οι ζωντανές εικόνες στο εικονοστάσι της «κατ' οίκον» Εκκλησίας και περιμένουμε να συμπληρωθεί με τα παιδιά, που θα είναι καρπός της αγάπης των ανθρώπων και ζωντανές εικόνες του Θεού.

Ενα βασικό πρόβλημα του γάμου, ξέρουμε πάρα πολύ καλά ότι είναι ο εγωισμός των συζύγων. Τι λέει η Εκκλησία στους συζύγους; «Πρέπει να δώσεις αίμα για να λάβεις πνεύμα». Οτι αυτό που ονομάζουν οι άνθρωποι ευτυχία δεν είναι περίπατος, δεν είναι καλοπέραση· είναι άσκηση, είναι αγώνας. Άσκηση παραίτησης και εκκοπής του δικού μας θελήματος προκειμένου να γίνει του Θεού το θέλημα. Και του Θεού το θέλημα είναι η Αγάπη.

Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος λέει ότι «κύριος σκοπός του γάμου είναι η αδιάσπαστη ενότητα και κοινωνία των συζύγων, η εν Χριστώ συμβίωση, η ολοκλήρωση των δύο φύλων, η συσταύρωση και συνανάσταση των συζύγων, η φιλόθεη, φιλόανθρωπη, φιλότεκνη και ενάρετη ζωή. Τίποτα δεν συγκροτεί τον βίο όσο η αγάπη του άνδρα και της γυναίκας. Πρότυπο και μέτρο της υλικής αγάπης,

η Αγάπη του Χριστού και της Εκκλησίας».

Μένει ένα ερώτημα καίριο· «Μπορεί μια οικογένεια να είναι υγιής έξω από την Εκκλησία;» Στο ερώτημα αυτό απαντά η σύγχρονη εποχή μας. Βλέπουμε γύρω μας τους καρπούς της αυτονομίας της οικογένειας από την Εκκλησία και από την κοινωνία με τον τριαδικό Θεό.

Στο σημείο αυτό, επίσης, μια σύντομη αναφορά στη δική μας ευθύνη, στην ευθύνη των κληρικών. Είμαστε ποιμένες. Τι κάνουμε για τον γάμο και την οικογένεια; Τελούμε το μυστήριο. Πόσο συνείδηση έχουμε αυτού που τελούμε; Αυτό το φανερώνει ο τρόπος που το τελούμε. Οχι μόνο την ώρα της ιεροτελεστίας αλλά και ο τρόπος της προετοιμασίας, ο τρόπος που υποδεχόμαστε το ζευγάρι που έρχεται να βγάλει την άδεια, το πως τους βλέπουμε, το πως τους αντιμετωπίζουμε, το πόσο τους προετοιμάζουμε και γιατί όχι, τους κατηχούμε.

Είναι σημαντικό να καταλάβουμε, και η οικογένεια αλλά και εμείς, ότι η οικογένεια δεν έχει άλλο στήριγμα απ' την Εκκλησία στην πορεία της για την αντιμετώπιση των προβλημάτων της. Αρα, λοιπόν, η εκκλησιαστική ζωή της οικογένειας είναι το μόνο ουσιαστικό αντίδοτο.

Εμείς είμαστε οι κύριοι παράγοντες στην εκκλησιαστική ζωή της οικογένειας, όχι μόνο διότι τελούμε τη Θεία Λειτουργία και τα μυστήρια της Εκκλησίας αλλά και με τον τρόπο με τον οποίο ετοιμάζουμε τους ενορίτες μας και μέσα σε αυτούς βέβαια είναι και οι οικογένειες.

Είναι χαρακτηριστικό ότι μια ενορία συγκροτείται από ένα συγκεκριμένο αριθμό οικογενειών. Αρα δηλαδή μικρών «κατ' οίκον» Εκκλησιών, που συγκροτούν τη μεγάλη Εκκλησία, την ενορία, που είναι η οικογένεια του Θεού που κατοικεί σε έναν συγκεκριμένο τόπο. Αρα, λοιπόν, πρέπει να μετρήσουμε τις ευθύνες μας σ' αυτό. Ο Θεός θα ζητήσει και από εμάς λόγο για την κατάσταση πολλών οικογενειών και ακόμα για τον τρόπο με τον οποίον υποδεχτήκαμε αυτά τα ζευγάρια και τον τρόπο με τον οποίον τελέσαμε το μυστήριό τους!

Η εκκλησιαστική ζωή, που αναφέρθηκε πιο πάνω ότι είναι το μοναδικό αντίδοτο, τι σημαίνει; Σημαίνει την πίστη την σωστή, την προσευχή, την λειτουργική ζωή, τον αγώνα για κάθαρση και αγιασμό. Χρειάζεται η πνευματική τροφοδοσία, που είναι η εξομολόγηση, η μελέτη του λόγου του Θεού και άλλων βιβλίων, η νηστεία. Τελικά και ουσιαστικά η πνευματική τροφοδοσία δίδεται στη ζωή της ενορίας!

Εμείς έχουμε κάνει την ενορία μας τόπο φιλόξενο; Τόπο που αναπαύονται οι άνθρωποι που έρχονται; Και η θεραπεία στις πληγές της οικογένειας είναι ο αγώνας για την βίωση των αρετών, είναι ο αγώνας για την φανέρωση του

νοήματος της ζωής. Η ζωή μέσα στην Εκκλησία είναι η πηγή της έμπνευσης σε δύσκολες ώρες.

Θεωρώ λοιπόν, καταλήγοντας, ότι εμείς, ως ποιμένες, έχουμε μια μεγάλη ευθύνη. Να ανοίγουμε τον δρόμο στους ανθρώπους που οδηγεί στην οικογένεια του Θεού, στην ενορία, στην Εκκλησία του Χριστού. Και το δεύτερο. Να ετοιμάσουμε τη μεγάλη οικογένεια, την ενορία, για να υποδεχτεί την μικρή οικογένεια, την «κατ' οίκον» Εκκλησία.

Η Εκκλησία είναι η μόνη που μπορεί να ερμηνεύει τα πράγματα, είναι η μόνη που ξέρει επί της ουσίας γιατί διαλύονται οι οικογένειες. Δεν ψάχνουμε. Ξέρουμε εκ των προτέρων. Όταν ένα σπίτι δεν έχει οικοδομηθεί σε σωστό θεμέλιο, είναι θέμα χρόνου το να γκρεμιστεί.

Εμείς είμαστε συνεργοί στην οικοδομή. Πολλές φορές όταν πέσει μια πολυκατοικία κατακυρώνουμε την ευθύνη στον μηχανικό που την έφτιαξε. Ας ευχηθούμε να μην μας κατακυρώσει ο Θεός την ευθύνη για «κατ' οίκον» Εκκλησίες, που από την δική μας αμέλεια γκρεμίστηκαν!

Ο συλλογικός τόμος «ΓΑΜΟΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

θα κυκλοφορηθεί από την εκδότρια «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΠΑΡΟΙΚΙΑ».



(τηλ.: 210 9310605).

Πηγή: synodoiporia.blogspot.gr